

YAPAY ZEKÂ
GERİ SAYIM
2045

© 2024 Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Ticaret A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-548-9

Sertifika No: 75092

<i>Hayat Yayınları</i>	: 778
<i>Edebiyat</i>	: 131
<i>Kitabın Adı</i>	: Yapay Zekâ Geri Sayım 2045
<i>Yazarı</i>	: Zekeriya Efiloğlu
<i>Yayın Koordinatörü</i>	: Erol Şahnacı
<i>Editörü</i>	: Suheyla Sancar
<i>Kapak ve İç Tasarım</i>	: Vildan Ekşi
<i>Görsel Tasarım</i>	: Vildan Ekşi
<i>Baskı Yeri ve Tarihi</i>	: İstanbul, 2024
<i>Baskı ve Cilt</i>	: Alioğlu Matbaacılık

Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A
Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (0 212) 612 95 59
Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96

www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

[X /hayatyayinlari](https://www.instagram.com/hayatyayinlari) [f /hayatyayinlari](https://www.facebook.com/hayatyayinlari)

ZEKERİYA EFLÖĐLU
YAPAY ZEKÂ
**GERİ SAYIM
2045**

ZEKERİYA EFİLOĞLU

28.03.1972 tarihinde Ordu ilinin Akkuş ilçesinde doğdu. Ünye Anafartalar İlkokulu'nu ve yatılı olarak Samsun/Lâdik Akpınar Öğretmen Lisesi'ni bitirdi. Süleyman Demirel Üniversitesi Burdur Eğitim Fakültesi'nden 1993 yılında mezun oldu. Şanlıurfa'nın Halfeti ilçesindeki Hilallı İlköğretim Okulu'nda, Birecik ilçesindeki Yunus Emre İlkokulu ve 100. Yıl İlkokulu'nda, Gaziantep'teki Şehit Karayılan İlköğretim Okulu'nda öğretmenlik yaptı. Daha sonra Fatih Sultan Mehmet İlköğretim Okulu, Gaziantep Öğretmenevi ve ASO'da müdürlük görevine getirildi. Ahmet Yesevi Üniversitesi Eğitim Yönetimi ve Denetimi alanında yüksek lisans yapan Efiloğlu, Gaziantep/Şahinbey ilçesi Gülşen Batar Anadolu Lisesi'nde müdürlük yaptıktan sonra Büyükşehir Belediyesi'nde Gençlik Hizmetleri ve Spor Daire Başkanı olarak görev yaptı.

Gaziantep Metropol ve Gaziantep 27 gibi yerel gazetelerde ve bazı kamu gazetesi sitelerinde köşe yazıları yazdı. Bunun dışında Bahar TV'de Dönemeç, Kanal 5'te Ahde Vefa ve Yansımalar programlarını hazırlayıp sundu. Yine kendisinin hazırlayıp sunduğu, yaklaşık bir yıl süren radyo programı da oldu. Türkiye Yazarlar Birliği Gaziantep Kurucu Başkanlığı görevini yürüttü. Gaziantep Öğretmenevi ve ASO Müdürlüğü görevindeyken üç yarışma düzenledi. Bunları "Yapraktaki Damlalar", "Bir Şiirdir Öğretmen" ve "Sana Emanet" adlı kitaplarla basılı hâle getirdi. Bir edebiyat sitesinin Antoloji 1, 2 ve 3 kitaplarını çıkaran Efiloğlu, hâlen gençlik ve gelecek, aşk ve sevgi ekseninde gençliğin duygusal problemleri ve aile içi iletişim konuları hakkında seminerler vermeye devam etmektedir.

Evli ve üç çocuk babasıdır...

Zekeriya Efiloğlu Kitaplığı

Roman

- Aşkın Peşinde (Hayat Yayınları-2016)
- Kalbime Yazdım Seni (Hayat Yayınları-2017)
- İkimiz İçin (Hayat Yayınları-2017)
- Mandalina Çekirdeđi (Hayat Yayınları-2018)
- Annemi Beklerken (Hayat Yayınları-2018)
- Yalnız Deđilim Tek Başımayım (Hayat Yayınları-2022)
- Kadın Ağlarsa (Hayat Yayınları-2023)
- Yapay Zekâ Geri Sayım 2045 (Gençlik Romanı, Hayat Yayınları-2024)

Deneme

- Sana Yazdım (Beka Yayınları-2005)
- İçimizdeki Hayat, Deneme (Ark Yayınları-2008)
- Bana Aşkımızı Anlat (Hayat Yayınları-2015)
- Olduğum Gibi Sev Beni (Hayat Yayınları-2016)

Manevi ve Kişisel Gelişim

- Eğitim Her Kapıyı Açar (Beka Yayınları-2007)
- Kendine Bir İyilik Yap (Hayat Yayınları-2019)
- Sen Çok Özelsin (Hayat Yayınları-2020)
- İyi Düşün Mutlu Yaşa (Hayat Yayınları-2022)
- Sadece Allah'tan İste (Hayat Yayınları-2024)

Şiir

- Dipnot Düştüm Sadece (Beka Yayınları-2008)
- Sustunuz (Beka Yayınları-2009)
- Aşk(l)a Yürüme (Beka Yayınları-2010)
- Yosun Gözlüm (Ark Yayınları-2013)
- Can Tanem (Hayat Yayınları-2016)

Gençlik

- Çantamda Ne Var? (Genç Hayat-2024)
- Geçidin Ucundaki Kedi (Genç Hayat-2024)
- Uzaylı Niro (Genç Hayat-2024)

Öykü

- Eşim İsterse Olur (Hayat Yayınları-2018)
- Yüreğim Toroslarda Kaldı (Ark Yayınları-2013)

*Yapay zekâ uzmanları soruyorlar:
Hayvanat bahçesindeki ayılara yaptığımız gibi
kendi yarattığımız robotlar bize fıstık atarken demir
parmaklıklar ardında dans etmek zorunda kalacak
mıyız? Ya da kendi yarattıklarımızın kucaklarında
gezdirdiği köpek olacak mıyız?”*

Michio Kaku

BEN NERDEYİM?

2023 yılının Haziran ayında serin bir akşam vaktiydi. Yağmur çiseliyordu. Ben pencere kenarında cama düşen damlaları takip ederken annem de televizyonda akşam haberlerini izliyordu. Birden kumandaya uzandı ve televizyonun sesini açtı. Haberde ‘Yapay Zekâ’ diye bir konudan bahsediliyor, robot gibi davranan insanlar gösteriliyordu. Annem başını öfkeyle iki yana salladı.

“Allah saklasın... Çoğalıyorlar! Bizden daha hızlı ürüyecek bunlar.” dedi kendi kendine. O gün annemin ne demek istediğini anlayamamıştım. Onun bu tür konuları arkadaşlarıyla da konuştuğunu duyardım. Yapay zekâ neydi, nasıl bir şeydi hiçbir bilgi yoktu. Ta ki onu tanıyınca kadar...

Annemle birlikte kanepenin üzerinde otururken yavaşça uzanıp başımı yastığa koydum. Yumuşak yastık yanaklarımı okşuyordu. Gözlerimi kapatıp iyice yastığa gömüldüm. Yastığın yumuşaklığı ve mis gibi kokusu hoşuma gidiyordu. İlginç, bu kokuyu daha önce hiç almamıştım. Gözlerim kapalı bir şekilde uzanırken o kokuyu içime çektikçe çekiyordum. Yüzümde tatlı bir tebessüm belirmişti.

Annemin “Bengi!..” diye seslenmesiyle başımı yastıktan kaldırdım. Olamaz! Bana seslenen annem değildi, daha kötüsü ben evimizde de değildim. Neler oluyordu böyle? Bir an aklıma kaybedecek gibi oldum. Ayağa kalktım, etrafıma bakındım.

Hey, olamaz ben neredeydim?

Karanlık, uzun, ince bir yola düşmüştüm. Burası bir tünel olmalıydı, kim bilir belki de gizli bir geçitten geçiyordum. Bütün bunlar nasıl olabilirdi. Oysa ben kanepede uzanıyordum sadece. Akıl dışı bir filmin hatta bir illüzyon gösterisinin içindeydim sanki. Belki de bilmeden tabletteki oyunun içine girmiştim, anlayamıyordum.

Loş bir ışığın aydınlattığı ince uzun yolda yürürken kalbim de tüm gücüyle çarpmaya başladı. Nerede olduğum konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Korkuyordum. Duvarda asılı ilginç hayvan figürlerini görünce gözlerim kocaman açıldı. Bunlar hayatımda hiç görmediğim türden hayvanlardı. Canlı olup olmadıklarını çözümlüyemiyordum. Derken ayaklarımın altından kırmızı ince bir lazer ışını geçti. Zıpladım. Dengeye kalıp düşmemek için çabalarken başka bir ışının başımın üzerine doğru geldiğini fark ettim. Eğildim. Işıklar çoğalmaya başladı. Nedense onlara değmemem gerektiği hissine kapılmışım. Kimi zaman eğilerek kimi zaman üzerinden sıçrayarak, yan yatarak onlardan sakınıyordum ki karşıma bir kapı çıktı. Böyle bir kapıyı ilk kez görüyordum. Turuncu renkteydi, dev gibiydi. Her tarafında çiçekler açıyor, resimler çıkıyordu. Koluna usulca dokununca kapı birden bütün haşmetiyle açıldı.

Açılmasıyla birlikte ortamı bembeyaz bir ışık kapladı. Işığın etkisinden kurtulmak için kolumu gözlerime siper ettim. Işık o kadar güçlüydü ki gözlerim kör olacak diye korktum. Işık yavaş yavaş normale döndü ya da gözlerim alıştı bilemiyorum. Başımı çevirip tabeladaki yazıya baktığımda gözlerime inanamadım. Renkli bir levhada, “VEGA GEZEGENİ’NE HOŞ GELDİNİZ” yazıyordu. Nasıl yani? Vega Gezegeni mi?

VEGA GEZEGENİ'NE HOŞ GELDİNİZ

Buraya nasıl geldiğimi anlamaya çalışıyordum, her şey inanılmaz görünüyordu. Birden, uzaklardan bir nesnenin bütün hızıyla uçarak üzerime doğru geldiğini fark ettim. Hemen çöktüm. Beni öldürmek için geliyor gibiydi ama düşündüğüm gibi olmadı. Etrafımda birkaç tur attı. Üzerime çeşitli ışınlar gönderip beni taradı. Kim olduğumu anlamaya çalışıyordu sanki. Tehlikeli olmadığımı ikna olmuş olacak ki tarama işlemini bitirince tekrar uçarak benden uzaklaştı.

Usul adımlarla yürümeye başladım. Sıra sıra dizilmiş rengârenk çiçeklerin arasından yürürken birden önümde iki basamaklı bir merdiven oluştu. İrkildim. Bir an düşündükten sonra merdivenden inmeye başlamıştım ki basamaklar ben indikçe artmaya başladı. Koşar adım inmeye devam ettim. Derken merdivenler bitti ama bu kez de önüme patika bir yol çıktı. Nereye gittiğimi bilmeden sadece bana çizilen yolda ilerledim. Başka çarem yoktu.

Etrafta, uçuşan renkli kuşlardan, elim kadar büyük muhteşem desenli kelebeklerden, ilk kez gördüğüm gökkuşağı kadar renkli çiçeklerden, devasa ağaçlardan başka hiçbir şey yoktu. Dayanamayıp “Nerdeyim ben? Burada ne işim var? Kimse yok mu?” diye bağırınca önümde bir ışık halkası belirdi. Ürkerek birkaç adım geriye çekildim. Işık halkalarının arasında, şeffaf

bir görüntüde insan mı yoksa robot mu olduğunu anlayamadığım bir çocuk belirdi.

Cızırtılı ve robotik sesiyle “Hoş geldin Bengi. Vega Gezegeni’ndesin. Buraya sadece çok özel çocuklar gelebilir. Sen de o çocuklardan birisin.” dedi.

“Sen de kimsin? Adımı nereden biliyorsun?” diye sordum çekinerek.

“Ben Dirse. Adını bilmekle kalmıyor, seni çok iyi tanıyorum Bengi...”

“Tanıyor musun? Ben niye seni tanımıyorum. Hem neden geldim buraya? Burada ne işim var?”

“Sen insanlık için önemli bir iş...” dediği sırada görüntüsü gidip gelmeye, sesi cızırdamaya başladı. Sonra tamamen yok oldu. Hiçbir şey anlayamıyordum.

“Hey! Neredesin?” diye bağırdım ama sesimi duyan yoktu.

Yürümeye devam ettim. Vega Gezegeni öyle güzel bir yerdi ki sanki annemin anlattığı cennet burasıydı. Güçlü olmalıydım, buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum ama buranın mutlaka bir sebebi olmalıydı. Derken karşıma bu kez yeşil otların sardığı yemyeşil bir kapı çıktı. Çekingen adımlarla yaklaşıp dokunduğumda bu kapı da açıldı. İçeri girdiğimde gördüklerim beni şaşırtmaya yetti.

Bu gerçek olamayacak kadar mükemmeldi. Robotlar, dronlar, araçlar tıpkı kuş gibi uçuyordu. Kanatlı robotik insanlar Süpermen gibiydi. Biraz sonra bir grup robot çocuk uçan kaykaylarının üzerinde gülerek ve yarışarak başımın üzerinden geçtiler. Bana çarpmamaları için eğilmek zorunda kaldım. Bu sırada gökyüzünde renkli küçük arabalar ortaya çıktı,

hepsi renkli balonlar gibiydi. Bundan daha ilginç, yer yer ışık halkalarının içerisinde beliren insanların şeffaf bir ekrana basarak bir şeyler yaptığıydı. Bunların hologram olduğunu anlayabilmişim. Kimileri oturmuş resim yapıyor, kimileri kulağında kulaklık müzik dinliyor, kimileri kitap okuyordu. Hepsi sanki aslında başka bir yerdeydi, sadece bu ışık halkalarının içinde hayal gibi karşımdaydılar. Etrafta uçuşan cam balonlar da vardı. İçlerinde ellerinde çantalarıyla işe gidenler, okula giden gençler gördüm. Biraz daha yürümüşüm ki bu kez, büyük bir boşluğun içinde dev gibi bir ekran açıldı. Robotik bir adam birtakım makineleri gösterip kayboldu. Bunun bir reklam olduğunu anlamışım ama gösterdiği makinaneden hiçbir şey anlamamışım. O sırada bir grup insanın ellerinde değişik aletlerle bir hazırlık içinde olduklarını gördüm. Bunlar birer savaşıya benziyorlardı. Yanlarına yaklaşıp konuşacaktım ki görünmez oldular. Şaşkınlık içindeydim. Az daha yürüyüp kendime yol ararken yanımdan yürüyerek değil de kayarak geçen bir kız çocuğu gördüm. Bana çok benziyordu. Hatta sanki ikizimdi. Aynada kendi görüntüme bakar gibiydim. Kızın arkasından bakınca tekrar hayrete düştüm. Bana benzeyen bu kızın robot olduğunu sırtındaki mekanik düğmelerden anlayabilmişim. Bu nasıl olurdu? Yoksa burası çoklu evren miydi? Bu kız benim Çoklu Evren'deki benzerim olabilir miydi? Aman Allah'ım, bunlar akıl dışı bir gerçeklikti!

ÇOKLU EVREN

Burası aslında çok güzel bir yerdi ama her şey dijital, teknolojik, yapay bir düzeneden oluşuyordu. Hem gerçektiler hem değildiler. Vega Gezegeni, Çoklu Evren olabilir miydi bilmiyorum. Gerçi Çoklu Evren var mı onu da bilmiyordum, sadece deli gibi okuduğum bilim dergilerinde adını çok duyuyordum. Düşünceyle dalmıştım ki önümde camdan UFO benzeri bir araç gelip durdu. Aracın içinde, buraya geldiğimde girişte beni karşılayan robot çocuk vardı. Bu kez şeffaf görüntüde değildi ama. “Hadi Bengi gel bin, gidelim...” dedi.

Ona güvenmek konusunda tereddütlüydüm ama ifadelerinde samimilik ve sıcaklık vardı. Bin dediği anda aracın kapısı yukarı doğru açılmıştı. Başka seçeneğim olmadığını düşündüğümünden bindim. Hemen hızla yükseldik.

“Nereye gidiyoruz?”

“Vega’ya yukarıdan bakmak istemez misin?” diye sordu gülümseyerek.

“İsterim ama ben buraya nasıl geldim, hâlâ anlamıyorum?”

“Koklamış olmalısın.”

“Neyi?”

Soruma cevap vermedi.

“Ben Dirse, senin en yakın arkadaşın olacağım Bengi ... Merak ettiklerini daha sonra öğreneceksin. Şimdi Vega'nın tadını çıkarmaya ne dersin? Biraz eğlenmek istemez misin?” dedi.

Aslında isterdim. Uçan araç yukarı doğru yükselirken önce biraz korkmuştum ama bir vakit sonra aşağıda gördüğüm ilginç şeylerin esiri oldum. İlk kez gördüğüm sevimli hayvanlar vardı. Birileri çiçek dikiyordu, birileri ışık halkalarının arasında kahve içiyordu. Galiba bu gezegende ışınlanma ve telepati çok ileri seviyedeydi. Gördüklerimi anlamlandıramasam da geldiğim bu yeri sevmiştim.

Her şey mekanikti ama aynı zamanda huzurluydu da. Sanırım tablette oynadığım oyunların gerçek olması için çok fazla dua etmişim. Yoksa burada ne işim olurdu. Tam alışmış, ortamın tadını çıkarmaya başlamıştım ki olanlar oldu. Kırmızı bir ışık aracımızın üzerine vurdu ve yalpaladık.

“Olamaz, yine mi?” dedi Dirse. Bense neler olduğunu anlamıyordum.

“Sıkı tutun Bengi, macera zamanı!” deyip uçan aracın biraz daha yükselmesi için kolu yukarı kaldırdı.

“Sakin arkana bakma!” diye haykırdığında çok geçti. Arkamızda neredeyse yirmi tane uçan aracın olduğunu görünce gözlerime inanmadım.

“Çok kalabalıklar. Bizi neden kovalıyorlar?” diye sorarken ben, Dirse kurtulmamız için türlü çeşitli manevralar yapıyordu.

“Kalabalık değiller. Sadece kendilerini çift görmeni sağlıyorlar. Aslında en fazla beş tane uçan araç peşimizde.”

“Beş mi? Beş de hiç az değil ama. Bizden ne istiyorlar?”